

Arrest

nr. 294 555 van 22 september 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 24 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. CUYPERS *loco* advocaat B. DHONDT, in het bijzijn van de voogd en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 maart 2021 als niet-begeleide minderjarige, diende op 23 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 11 februari 2021 werden verzoekers vingerafdrukken afgenomen in Oostenrijk (Eurodac).

1.3. Op 7 juni 2021 werd een voogd aangewezen door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.4. Op 24 januari 2023 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 25 januari 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 23/03/2021

Overdracht CGVS: 29/06/2021

Je werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal op 10 oktober 2022 van 14u14 tot 17u19, bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Jouw advocaat, meester Victoria Moretus loco meester Loos, en jouw voogd, Leo Sas, woonden het volledige onderhoud bij.

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je Afghaans staatsburger, afkomstig uit Lajigar, district Hesarak, provincie Nangarhar. Je bent zestien jaar oud. Je ging tot de vijfde graad naar school en je kan lezen en schrijven. Je bent moslim en ging voor een jaar bijna dagelijks naar de madrassa van de moskee waar je les volgde. Hier kwamen leden van de taliban regelmatig preken en oproepen tot de jihad. Op een gegeven moment kwamen twee talibanleden in jouw klas die je klasgenoten A. en E. meenamen. Ze zeiden dat ze de dag nadien zouden terugkomen om jou en de anderen mee te nemen naar een plaats waar jullie een opleiding zouden volgen en voorbereid zouden worden op de jihad. Na dit nieuws keerde je terug naar huis en vertelde je wat de taliban hadden gezegd. Jouw vader besloot dat je beter het land kon verlaten. De ochtend nadien stuurde hij je naar jouw oom in Kaboel. Hij regelde een smokkelaar en na een verblijf van twee nachten bij hem kon je Afghanistan verlaten. Via Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Frankrijk reisde je naar België waar je op 23 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Je onderhoudt ongeveer maandelijks contact met je vader, wanneer het internet het toelaat. Zo vernam je dat de taliban na jouw vertrek nog een aantal keer naar jouw vader kwamen om naar jou te vragen. Hierbij verwezen ze naar je verblijf in het ongelovige Europa. Jouw vader ontving ook twee brieven waarin stond dat je je moest overgeven aan de taliban. Je vader vertelde de taliban dat hij geen idee had waar je je bevond. Ongeveer twee weken voor jouw persoonlijk onderhoud vernam je van jouw maternale oom dat de taliban jouw vader hadden aangehouden. Om te bewijzen dat jouw vader echt in de problemen zat, vroeg jouw oom aan de taliban een filmpje van je gearresteerde vader. Hierin is te zien dat je vader met handboeien op de grond zit en hij bedreigd wordt door een talib. Het filmpje werd via de facebookpagina van jouw vader naar jou doorgestuurd. Je weet niet of je vader intussen vrij is. Je vreest bij terugkeer net als jouw vader door de taliban meegenomen te worden. Ter staving van je verzoek om internationale bescherming toonde je tijdens je persoonlijk onderhoud de taskara van jou en jouw vader. Je bezorgde het Commissariaat-generaal na jouw persoonlijk onderhoud tevens de twee brieven van de taliban, een foto van jou en je vader en een foto waarop je vader te zien is met handboeien. Je toonde tijdens je persoonlijk onderhoud tevens het filmpje waarin je vader bedreigd en geslagen wordt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst blijkt uit de informatie van de Oostenrijkse autoriteiten dat je daar verklaard hebt M.K. te heten. Hiermee zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal geconfronteerd, zei je dat dit niet klopte, dat je in Oostenrijk dezelfde identiteitsgegevens hebt opgegeven en dat ze je in Oostenrijk misschien verkeerd hadden begrepen (verklaring DVZ, vraag 22; CGVS, p. 21-22). Dit is niet ernstig. Dat je in Oostenrijk een andere identiteit hebt voorgewend, ondermijnt jouw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban, die mensen die weigerden om hen te vervoegen hiertoe dwongen, en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer (CGVS, p. 7; p. 14-15), dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistanrecruitment.pdf> en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers – jij beweerde dat de taliban niet luisteren naar de oudsten van je dorp (CGVS, p. 18) –, is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Zo maakte je allereerst niet aannemelijk dat je een jaar lang naar de dorpsmadrassa gegaan zou zijn. In dit verband is het immers erg opmerkelijk dat je uitsluitend de namen kende van de twee leerlingen die een dag voor je vertrek uit Afghanistan meegenomen werden door de taliban, hetgeen toch erg weinig is gezien er in jouw klas tien leerlingen zaten (CGVS, p. 9 en p. 16). Je legde uit dat de verschillende leerlingen ver uit elkaar zaten (CGVS, p. 16). Dat je, zelfs al zaten jullie ver uit elkaar, niet meer namen kon noemen terwijl je toch quasi dagelijks een jaar lang naar de madrassa zou gegaan zijn (CGVS, p. 10), doet wenkbrauwen fronsen en ondermijnt dan ook danig de geloofwaardigheid van je bewering dat je een jaar lang in je dorp intensief naar de madrassa gegaan zou zijn.

Bijgevolg is evenmin aannemelijk dat je in de madrassa gerekruteerd zou zijn geweest. Je legde bovendien niet meteen overtuigende verklaringen af over de rekruteringsstrategie van de taliban ten aanzien van je koranklas. Gevraagd of K. en S., ofwel de twee talibs uit je dorp die je bij naam kende, er ooit in slaagden om mensen te rekruteren, stelde je van wel: ze rekruteerden A. en E. (CGVS, p. 8). Even later had je evenwel geen enkel idee door wie A. en E. precies meegenomen werden: je kwam niet verder dan dat het twee talibanmensen waren (CGVS, p. 9, p. 14 en p. 16-17). Verder is het opmerkelijk dat de taliban op de dag waarop ze twee jongeren van de klas meenamen expliciet zouden aangegeven hebben dat de rest van de klas de dag nadien naar de madrassa moest komen zodat zij op hun beurt meegenomen konden worden (CGVS, p. 9, p. 16 en p. 18). Door zo te handelen lieten de taliban jou en je medeleerlingen uitgebreid de kans om voor hen te vluchten en hypothekeerden ze bijgevolg aanzienlijk hun kansen om jou en je medeleerlingen daadwerkelijk te rekruteren. Hiermee geconfronteerd stelde je dat de taliban misschien dachten dat jullie te jong waren om te vluchten (CGVS, p. 16). Deze repliek kan om evidente redenen maar moeilijk overtuigen, aangezien jongeren ook met behulp van derden kunnen vluchten.

Ook jouw totaal ontbrekende kennis over hetgeen met de rest van de klas in de madrassa is gebeurd is opmerkelijk. Hoewel je verklaarde niet zoveel contacten meer te hebben in Afghanistan, heb je je ook niet naar hen geïnformeerd. Je hebt dus geen idee of zij effectief gerekruteerd werden door de taliban (CGVS, p. 24). Dat je je zelfs niet eens probeerde te informeren naar je ex-klasgenoten die mogelijks op het moment van je vertrek werden gerekruteerd, overtuigt totaal niet. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees, quod non in casu. Dat het internet uitviel, zoals je dit rechtvaardigde (CGVS, p. 24), is uiteraard geen afdoende uitleg, aangezien je maandelijks contact hebt met je vader en je na je vertrek ook nog een filmpje en foto's uit Afghanistan kon ontvangen. Jouw ontbrekende kennis over het lot van jouw klasgenoten ondergraaft bijgevolg in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van je beweringen inzake de gedwongen rekrutering van de leerlingen van je koranklas.

Verder legde je onaannemelijke verklaringen af over de problemen die je familie na je vertrek ten gevolge van je vertrek ondervonden zou hebben.

Je verklaarde hierover dat de taliban bij je vader langsging om naar jou te vragen omdat je uit Afghanistan was gevlucht, dat ze twee brieven naar je vader verzonden waarin hem gevraagd werd om je aan hen over te leveren en dat je vader ook eens door de taliban meegenomen werd (CGVS, p. 11-12). Over deze problemen van je vader en dus over de zoektocht van de taliban naar jou kon je evenwel weinig concreets vertellen. Je had geen enkel idee wanneer de taliban naar jouw vader stapten om naar jou te vragen noch hoe vaak ze naar jou kwamen vragen. Behalve dat ze hem vroegen waar je was, wist je evenmin wat ze hem nog allemaal gezegd hadden (CGVS, p. 11 en p. 23). Over de dreigbrieven wist je niet wanneer je vader ze precies ontving, hoeveel tijd er tussen de twee brieven zat en wie van de taliban de brieven schreef. Wanneer je gevraagd werd naar de inhoud van de brief, verwees je naar het ingewikkelde handschrift: je kon het niet lezen. Dit is opmerkelijk. Je gaf immers eerder al aan dat je kon lezen en schrijven en het handschrift kwam leesbaar over, hetgeen bevestigd werd doordat je in staat bleek om tijdens het persoonlijk onderhoud de inhoud van de brief voor te lezen (CGVS, p. 12 en p. 19). Je deed overigens geen poging om meer informatie te verkrijgen over de dreigbrieven. Hoewel je de informatie van de brieven ontving van jouw oom, stelde je hem buiten wat hij al zei – je oom vertelde louter dat je vader twee dreigbrieven ontving –, geen extra vragen (CGVS, p. 12). Ook had je zo goed als geen informatie over je vaders arrestatie door de taliban. Je wist niet wanneer je vader door de taliban werd meegenomen, voor hoe lang hij werd meegenomen, door wie van de taliban hij werd meegenomen en naar waar hij werd meegenomen. Je hebt ook geen idee wie je vader sloeg op de video. Je stelde geen vragen aan je oom over zijn aanhouding. Je rechtvaardigde dit door te stellen dat het internet [in Afghanistan] niet goed werkt, de wifi niet sterk genoeg is in het opvangcentrum en je vader en oom intussen al een tweetal weken onbereikbaar waren. Deze rechtvaardigingen kunnen maar heel moeilijk overtuigen, aangezien je blijkbaar toch enige informatie kon ontvangen over het plaatsvinden van de bovenstaande gebeurtenissen, met name de bezoeken van de taliban, de detentie van je vader en de brieven, waardoor niet kan worden ingezien dat je hierover niet meer diepgaandere informatie had kunnen verzamelen. Dat je vond dat je al genoeg informatie had (CGVS, p. 10; p. 12-13; p. 24), overtuigt, gelet op je zeer lacunaire kennis, evenmin, temeer daar je warrige verklaringen aflegde over de mogelijke vrijlating van je vader nadat hij door de taliban was meegenomen. Je stelde aanvankelijk meerdere keren expliciet dat je oom je vader vrij kreeg (CGVS, p. 11-12). Even later zei je evenwel dat je vader de laatste keer dat je je oom hoorde nog vast zat en stelde je dat je niet zeker wist of je vader wel was vrijgelaten (CGVS, p. 13). Beide verklaringen kunnen uiteraard maar moeilijk met elkaar gerijmd worden. Gelet op je lacunaire en zelfs incoherente verklaringen, heb je de problemen van je vader ten gevolge van je vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk gemaakt.

Overigens kunnen vragen gesteld worden bij de door jou beweerde werkwijze van de taliban waarbij ze voor jou een video van je vader opnamen, terwijl hij door hen werd ondervraagd. Je verklaarde hierover dat je oom dit filmpje had gevraagd aan de taliban die je vader hadden gearresteerd, zodat hij het filmpje aan jou kon doorsturen. Hij deed dit om ervoor te zorgen dat jij je oom zou geloven: zonder dit filmpje zou je hem nooit geloofd hebben en zou je gedacht hebben dat ze aan het liegen waren (CGVS, p. 22). Dat jij, die gevlucht bent voor de taliban, louter op basis van de verklaringen van familieleden niet zou geloven dat de taliban je familieleden lastig vallen, kan evenwel slechts heel moeilijk overtuigen. Ook over de manier waarop je het door jou neergelegde filmpje over je vaders detentie hebt ontvangen legde je vreemde verklaringen af. Zo stelde je aanvankelijk dat je oom het filmpje doorstuurde via WhatsApp (CGVS, p. 11). Later stelde je evenwel dat hij het doorstuurde via de facebookmessenger van je vader, maar dat je je messengerlogin was vergeten en dat het bericht gewist was (CGVS, p. 20). Deze verklaringen zijn niet coherent, temeer daar het niet zonder meer aangenomen kan worden dat je oom ondanks de vasthouding van je vader door de taliban toegang had of kon hebben tot de messengeraccount van je vader.

Gelet op het geheel van voorgaande motieven kan er aan de door jou beweerde rekrutering door de taliban en hun zoektocht naar jou na jouw vertrek uit Afghanistan geen geloof gehecht worden.

Hoewel rekening moet worden gehouden met je jeugdige leeftijd, mag nog steeds verwacht worden dat je een realistisch beeld kan scheppen over de gebeurtenissen die geleid hebben tot jouw vertrek. De door jou beschreven problemen met de taliban overtuigen echter, zoals aangehaald, niet omdat je verklaringen bijzonder vaag en onwaarschijnlijk waren.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je bovendien geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die je neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Aan documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu, zoals hierboven blijkt, niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Afghaanse (identiteits)documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Tot slot kan bewijsmateriaal, zoals video's en ander fotomateriaal, in scène worden gezet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 11 van het VN-Verdrag voor Personen met een Handicap;
- Artikelen 48/3 tot 48/6, 57/1, § 4, en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM;
- Artikel 24 van het EU-Handvest;
- Artikel 10, lid 3, b), van de Richtlijn 2013/32/EU;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- De motiveringsplicht;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst wijst verzoeker op het hoger belang van het kind en dat er geen rekening werd gehouden met zijn jeugdig profiel tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker wijdt verder op uitgebreide, theoretische wijze toe over het hoger belang van het kind. Verzoeker stelt dat dit betekent dat de commissaris-generaal op zijn minst een veel bijgesteld en minder verregaand idee heeft van wat een Afghaanse minderjarige die de Taliban ontvlucht is om bescherming te krijgen in een Europees land kan verwachten bij terugkeer.

Vervolgens stelt verzoeker een paar essentiële rechtsvragen op met betrekking tot de terugkeer van verzoekers om internationale bescherming naar Afghanistan.

Verzoeker voert voorts een theoretisch betoog over de samenwerkings- en onderzoeksplicht.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal verzaakt aan zijn plicht. Verzoeker is immers al bijna 3 jaar weg uit Afghanistan en heeft nooit onder Talibanbewind geleefd. Zijn vrees is objectief en komt uit een *"surplace"-claim*, uit een verandering van omstandigheden die zich hebben voorgedaan in zijn afwezigheid. Verzoeker begrijpt mogelijkwijze deze risico's zelfs niet. De samenwerkingsplicht houdt in dat men samen met verzoeker de gekende risico's nagaat, zo nodig uitlegt, en bespreekt met verzoeker.

Het is aannemelijk dat verzoeker onvoldoende op de hoogte is van de risico's die hij loopt bij terugkeer. De commissaris-generaal is daarentegen wél op de hoogte van die risico's.

Het gehoor heeft zonder pauze 1 uur en 40 minuten geduurd. De vragen gingen bijna allemaal over de feiten die plaatsgrepen voor verzoekers vertrek. Verzoeker werd niet over zijn leven hier bevraagd, niet over zijn houding tegenover de huidige Afghaanse autoriteiten, niet over zijn houding tegenover religie, niet over zijn gedragsproblemen, niet over hoe hij denkt dat hij zou omgaan met kledijvoorschriften die hardhandig worden afgedwongen, niet over welk soort boodschappen op zijn sociale mediaprofielen staat of hoe hij denkt dat de Taliban hierop zouden reageren. Verzoeker heeft zelf telkens moeten opwerpen een vrees te hebben op grond van gepercipieerde verwestering. Tevens benadrukt verzoeker dat het hier een minderjarige betreft die dan nog eens psychische problemen heeft.

Van een verzoeker in die situatie kan eigenlijk niet verwacht worden nu reeds te kunnen aangeven hoe hij veranderd is qua mentaliteit en denken over zaken die voor de Taliban cruciaal zijn, gezien een dergelijke verandering niet zozeer bewust is, maar pas wordt opgemerkt als men terug in de thuiscontext geplaatst wordt en merkt minder of geen aansluiting te vinden.

Het is de verantwoordelijkheid van de commissaris-generaal om de tijd te nemen om de veranderingen en hun mogelijke gevolgen samen met verzoeker in kaart te brengen. Het risico voor verzoeker vloeit immers niet voort uit de veranderingen die hij al dan niet ondergaan heeft, maar uit hoe hij gepercipieerd zou worden door de Taliban bij terugkeer, wat hij per definitie niet kan voorspellen.

Verzoeker kan dan ook niet verwacht worden om daar inzicht in te hebben, maar dat neemt het risico niet weg.

Verzoeker wijst verder op het gebrek aan informatie over de situatie in Afghanistan en verwijst naar bronnen met inbegrip van EASO, UNHCR, EUAA, ACLED, DW, Journal of Peace Research, UCDP, UNAMA, Amnesty International, Nansen en onderzoekers.

Verzoeker uit verder kritiek op inschatting van de bronnen die de bestreden beslissing gebruikt om het risico voor terugkeerders te beoordelen. Verzoeker verwijst naar bronnen met inbegrip van ACCORD, het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, Danish Immigration Services, EUAA, Nansen, EASO, Amnesty International, UNHCR.

Verzoeker stelt verder dat terugkeerders wel degelijk een risico lopen. Verzoeker verwijst naar bronnen met inbegrip van Nansen, EUAA, Stahlmann, OSAR, EASO, UK Home Office, UN Security Council, Europees Parlement, Danish Immigration Services, Amnesty International, HRW, UNCHR, UNAMA, ODI, R. BENNET en de Europese Raad.

Voorts licht verzoeker het bestuur van de taliban toe en de impact daarvan op de burgers. Verzoeker verwijst naar bronnen met inbegrip van UNCHR, EASO, EUAA, ODI, HRW, UNAMA, Danish Immigration Services, Amnesty International, ACLED en de Europese Raad.

Verzoeker licht verder de kwalificatie van de vrees en de behandeling van terugkeerders toe.

Hij gaat ook uit van stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting voor terugkeerders uit Europa.

Verzoeker stelt dat hij uit Nangarhar komt, een plattelandsgebied waar verschillende groeperingen actief zijn. Verzoeker dient ook de ISKP hier te vrezen. Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen, en men in verzoekers dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat verzoeker het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden (EASO, Human Rights Watch, R. Kapur).

Daarnaast blijkt er ook een Salafistische gemeenschap in verzoekers regio van herkomst aanwezig te zijn. Deze salafisten, die ideologisch verwant zijn aan Al Qaeda, Daesh en ISKP, houden er een meer radicale interpretatie van de islam op na. Binnen de Salafistische stroming van de islam zijn er sterke anti-Westerse tendensen (Human Rights Watch, AAN).

Het feit dat verzoeker uit een regio komt waar niet enkel de Taliban de macht heeft, maar ook een invloedrijke Salafistische gemeenschap woont (waar anti-Westerse overtuigingen sterk aanwezig zijn), verhoogt het risico voor verzoeker bij terugkeer uit het Westen significant.

Verzoeker verblijft sinds zijn 14 jaar, zijnde vanaf 2021, in België.

Verzoeker is zeer actief op sociale media. Hij heeft een TikTok profiel op eigen naam, waar hij meer dan 1300 volgers heeft, en zijn *posts* meer dan 39 000 '*likes*' kregen. Op zijn tweede Tiktok profiel heeft verzoeker meer dan 8000 volgers, en werden zijn *posts* meer dan 87 000 keer *geliked*. Verzoekers profielen hebben een zekere zichtbaarheid. Voorts is verzoeker ook actief op Instagram.

Verzoeker *post* foto's en filmpjes van zijn leven in België, en foto's en filmpjes waaruit zijn steun voor het voormalige Afghaanse regime blijkt. Daarnaast uit verzoeker ook kritiek op het beleid van de Taliban. Hij gebruikt dus ook een door de Taliban verboden *app*, TikTok. De Taliban kan de inhoud van die *app* screenen bij aankomst van verzoeker. Verzoeker kan gedwongen worden zijn telefoon te openen en af te geven, en als dit gebeurt zal de Taliban inhoud op zijn account vinden die onder meer anti-Taliban is, en die wijst op een verwesterde levensstijl.

Verzoeker volgt OKAN in België binnen het Katholieke onderwijsnet in het Sint-Aloysiusinstituut, en spreekt ondertussen zeer goed Nederlands. Zijn leerkrachten zijn zeer lovend over verzoeker, en omschrijven hem als een vrolijke, respectvolle en attente jongen. Ook met de meisjes in zijn klas heeft hij een zeer goed contact, zoals blijkt uit de talrijke steunbrieven die hij van hen kreeg. Verzoeker verwijst hierbij naar de verscheidene getuigenissen. Verzoeker leerde niet enkel Nederlands, maar probeert ook Oekraïens te leren van zijn medeleerlingen. Verzoeker wil graag elektriciteit of keuken studeren vanaf volgend schooljaar. Het feit dat hij bij een koksopleiding in België aan de slag zal gaan met varkensvlees en alcohol, is voor verzoeker geen obstakel. Verzoeker doet vakantiewerk in een Italiaans restaurant in Lier, waar onder meer 'kroketjes van varkenswangen'; 'ham'; 'traag gegaard en gelakt buikspek'; 'fijn versneden varkensfilet', *etc.* op de kaart staat. Verder serveert dit restaurant natuurlijk alcohol. Verzoeker heeft tevens een liefdesrelatie met een Spaans meisje.

Verzoeker heeft geen recente levenservaring onder de Taliban en zal aan de luchthaven al identificeerbaar zijn als terugkeerder. Bij ondervraging zal direct duidelijk worden dat verzoeker in België asiel heeft aangevraagd en werd afgewezen. Het risico op mishandeling hierbij werd niet onderzocht, terwijl het de crux uitmaakt van de beschermingsnood (verzoekschrift, stuk 2).

Voorts verwijst verzoeker naar de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker licht theoretisch toe en verwijst naar bronnen met inbegrip van HRW, EASO, UNDP, UNAMA en de UN Security Council. Verzoeker stelt dat de humanitaire situatie is verslechterd vanwege de taliban en de situatie op heden uiterst prangend is.

Doordat verzoeker op jonge leeftijd is gevlucht uit Afghanistan en er slechts een zeer beperkte periode heeft gewoond, heeft hij geen noemenswaardige scholing genoten, een in het beste geval uiterst verwaterd netwerk bij terugkeer waar hij niet op kan steunen, en geen financiële reserves, integendeel. Verzoeker zal moeten terugkeren naar Afghanistan waar hij niet zomaar toegang zal krijgen tot onderdak, voedsel, eten, *etc.* Verzoeker zal blootgesteld worden aan een behandeling *cfr.* artikel 3 van het EVRM.

Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- "2. E-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig;"
- "4. Schoolattest 2021-2022;"
- 5. Schoolattest 2022-2023;
- 6. Getuigenissen klasgenoten;
- 7. Getuigenis leerlingenbegeleidster en vervolgschoolcoach OKAN + foto's verzoeker;
- 8. Uitprint Tiktok I; 9. Uitprint Tiktok II; 10. Website studentenjob verzoeker."

2.1.2. Op 31 maart 2023 werd door de commissaris-generaal een verweernota neergelegd:

"2.1 Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie, artikel 11 van het VN Verdrag voor Personen met een Handicap, artikelen 2 en 3 juncto 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM), artikel 10, lid 3, b) van de Procedurerichtlijn en de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2 Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3 Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 2, 3 en 13 van het EVRM, merkt verweerder op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verweerder stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153) (RvV, nr.214 454 van 20 december 2018).

2.5 Verweerder benadrukt verder dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of risico reëel is. Deze vrees of risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of risico concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de Commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de verzoeker om internationale bescherming. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de verzoeker. Verweerder merkt op dat de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door verzoekers verzoek om internationale bescherming af te wijzen. Verzoeker brengt immers geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, en dit om onderstaande redenen.

In casu werd vastgesteld dat het verzoek werd geweigerd omdat (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door het opgeven van een andere identiteit in Oostenrijk; (ii) zijn verklaringen niet rijmen met algemene informatie over rekrutering; (iii) hij niet aannemelijk maakte les te hebben gevolgd in een madrassa; (iv) hij geen aannemelijke verklaringen aflegde over de

rekruteringspoging door de taliban; (v) hij geen informatie kon geven over de situatie van zijn klasgenoten; (vi) hij geen aannemelijke verklaringen aflegde over de problemen van zijn familie na zijn vertrek; (vii) uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; (viii) verzoeker niet kon aantonen een reëel risico op ernstige schade te lopen vanwege de algemene veiligheidssituatie en de socio-economische situatie in Afghanistan.

2.6 Verzoeker stelt dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. Waar verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en de schending aanvoert van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan worden opgemerkt dat de algemene bepaling dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hoe dan ook wordt niet toegelicht waarom het in het belang van een kind kan zijn een internationale bescherming te worden toegekend indien hij niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verder merkt verweerder op dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/ haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

2.7 Verzoeker stelt verder dat de Commissaris-generaal verzaakte aan zijn samenwerkingsplicht en onderzoeksplicht en dat de Commissaris-generaal samen met hem de gekende risico's bij terugkeer moest nagaan en bespreken. Het is immers aannemelijk dat verzoeker zelf onvoldoende op de hoogte is van de concrete risico's die hij loopt bij terugkeer. Hij uit kritiek op het persoonlijk onderhoud waarin niet werd ingegaan op verzoekers leven in België en op zijn houding ten aanzien van verschillende, problematische, onderwerpen. In het persoonlijk onderhoud werd ook opgemerkt dat de vraagstelling onvoldoende aangepast was aan zijn leeftijd. Dit is des te kwalijker daar verzoeker kampt met psychologische problemen.

2.7.1 Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals expliciet werd gevraagd naar andere problemen die hij nog bij terugkeer zou hebben, waarbij hij op geen enkel moment een vrees aanhaalde met betrekking tot zijn leven in België en zijn activiteiten (notities persoonlijk onderhoud, p. 15, 24 en 25). De duur van het persoonlijk onderhoud, zoals verzoeker opwerpt, is bovendien irrelevant, gezien verzoeker duidelijk voldoende kansen werd geboden om bijkomende problemen aan te halen. De stelling dat verzoeker zelf deze vrees niet moest opwerpen is dan ook manifest onjuist. Indien verzoeker een terugkeer zou vrezen naar een situatie waarin hij zijn huidige levensstijl en gedachtegoed – aangaande religie, gedrag, de taliban, kledingvoorschriften, het gebruik van sociale media – zou moeten aanpassen of onderdrukken, of een vrees zou hebben vanwege anti-talibanboodschappen die verzoeker op zijn sociale media zou hebben geplaatst, kan verwacht worden dat hij dit dan ook zou aangeven in het persoonlijk onderhoud. Het feit dat verzoeker zestien jaar was op het moment van het persoonlijk onderhoud is geenszins voldoende om te stellen dat dit een onredelijke verwachting is. Verzoeker staat bovendien nog steeds in contact met zijn familie in Afghanistan (notities persoonlijk onderhoud, p. 10 en 13) waardoor het geenszins aannemelijk is dat hij geen enkele inschatting zou kunnen maken van de gepastheid van het gedachtegoed en de gedragingen die hij zou hebben ontwikkeld in België in de traditionele en conservatieve context van de Afghaanse samenleving.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker tijdens deze procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud zelf werd bijgestaan door een advocaat en een voogd, van wie verwacht kan worden dat ze verzoeker inlichten over het doel van het persoonlijk onderhoud – alle redenen uiteen zetten waarom hij niet kan terugkeren – en over het belang van de volledigheid van zijn verklaringen en asielmotieven. Daarenboven wordt vastgesteld dat de advocaat en de voogd op het einde van het persoonlijk onderhoud aan het woord kwamen maar hierbij geen enkele melding maakten van mogelijke andere redenen waarom verzoeker niet kan terugkeren naar Afghanistan dan deze die verzoeker zelf aanbracht in het persoonlijk onderhoud.

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat, waar verzoeker op het persoonlijk onderhoud aangeeft dat de taliban hem zullen viseren omdat hij gevlucht is omdat hij een ongelovige zou willen zijn, vastgesteld kan worden dat verzoeker deze vrees linkt aan zijn vluchtrelaas en aan zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek. Deze werden echter niet geloofwaardig geacht. Nergens uit deze loutere stelling van verzoeker op het persoonlijk onderhoud blijkt een vrees vanwege zijn levensstijl en het gedachtegoed dat hij zou hebben ontwikkeld tijdens zijn verblijf in België.

2.7.2 Verzoeker stelt dat het gebrek aan samenwerking van de Commissaris-generaal uit des te kwalijker is vanwege de psychische problemen waarmee hij zou kampen. Echter maakte verzoeker nergens in zijn verzoek om internationale bescherming melding van psychologische problemen. Evenmin werd dit aangebracht door de advocaat of de voogd. Bovendien worden deze psychologische problemen nergens verder geconcretiseerd of gestaafd aan de hand van documenten. Daarenboven wordt niet toegelicht op welke wijze deze psychologische problemen een invloed hadden op het verloop van de persoonlijk onderhoud, noch op welke wijze precies rekening zou moeten zijn gehouden met deze psychologische problemen. Ook legt verzoeker niet uit op welke wijze deze opgeworpen psychologische problemen een invloed zouden hebben gehad op de uiteindelijke beslissing in zijn procedure om internationale bescherming of op welke wijze de procedure een andere afloop zou hebben kunnen gehad.

2.7.3 De advocaat en de voogd merkten op het einde van het persoonlijk onderhoud op dat de vraagstelling onvoldoende aangepast was aan de leeftijd van verzoeker en dat de vragen op "vinnige" toon en met vooroordelen werden gesteld. In dit verband dient opgemerkt te worden dat het persoonlijk onderhoud in kwestie werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. De vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud dient om inzicht te verwerven in de asielmotieven van de verzoeker, wat de ambtenaar van het CGVS tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. Dat tijdens het persoonlijk onderhoud kritische vragen worden gesteld teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het asielrelaas of dat bepaalde vragen tijdens opeenvolgende persoonlijke onderhouds worden herhaald om de geloofwaardigheid te kunnen vaststellen, impliceert niet dat er sprake is van een "vinnige" gehoortechniek.

Verzoeker geeft niet aan waar in het persoonlijk onderhoud of op welke wijze de vraagstelling van de protection officer zou hebben geleid tot een onvolledige of onjuiste verklaringen van verzoeker aangaande zijn vrees.

2.7.4 Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker geenszins kan aantonen dat de Commissaris-generaal zou hebben verzaakt aan zijn samenwerkingsplicht en onderzoeksplicht.

2.8 Wat betreft het risico bij terugkeer omwille van verzoekers in België gevormde levensstijl en gedachtegoed dient opgemerkt dat verzoeker een vrees dienaangaande niet kan aantonen. Hij zou zich vanwege zijn lange verblijf in België bepaalde gedragingen hebben eigen gemaakt die problemen kunnen opleveren in Afghanistan. Hij legt getuigenissen neer van klasgenoten en leerkrachten van zijn school in België waaruit een zekere mate van integratie blijkt. Verder stelt hij een assertieve persoonlijkheid te hebben en een groot rechtvaardigheidsgevoel. Hij toont interesse in de studierichting "Keuken" en werkt reeds in een Italiaans restaurant. Hij geeft ook mee een vriendin te hebben in België. Daarnaast haalt hij aan boodschappen op sociale media te hebben geplaatst die ingaan tegen de taliban. Tevens heeft verzoeker kritiek op de beoordeling door het CGVS van de situatie van terugkeerders naar Afghanistan en brengt hij informatie aan betreffende de moeilijkheden bij het vergaren van relevante informatie dienaangaande en over gerapporteerde problemen voor personen die na een verblijf in het buitenland hebben gekregen bij terugkeer.

2.8.1 Waar verzoeker stelt dat hij zich bepaalde gedragingen heeft eigen gemaakt die hem in de negatieve aandacht zouden brengen in het traditionele Afghanistan, bij de taliban of bij ISKP wordt nergens in het verzoekschrift toegelicht over welke, al dan niet onbewuste, gedragingen of gewoontes het hier precies gaat, waarom deze precies tot vervolgingsdaden zouden leiden en waarom verzoeker deze gedragingen, gegeven de gevoelig aard ervan, onmogelijk zou kunnen vermijden. Er moet bovendien worden vastgesteld dat verzoeker tot veertienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, en daar opgroeide onder en deels gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Hij is er tevens tot de vijfde graad naar school gegaan. Hij heeft nog steeds contact met zijn familie (notities persoonlijk onderhoud, p. 10 en 13), waarbij verwacht kan worden dat hij zich hierin bewust is van de verschillen tussen de vrijheden die

hij in België ervaart en de sociale situatie en verwachtingen in het dorp waar hij opgroeide en tot enkele jaren geleden woonde. Het loutere feit dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft verbleven betekent geenszins dat zijn gedragingen dermate beïnvloed zijn door zijn verblijf in België dat hij zich niet meer terug zou kunnen aanpassen aan deze in Afghanistan heersende normen en waarden.

2.8.2 De getuigenissen van zijn klasgenoten in België, alsook zijn interesse in de studierichting “Keuken” en zijn werk in een Italiaans restaurant – waarvan hij overigens, op een afdruk van de webpagina van dit restaurant na, geen begin van bewijs bijbrengt –, zijn niet van aard dat zij bovenstaande vaststelling wijzigen. Deze tonen hoogstens aan dat verzoeker de nodige inspanningen doet om zich te integreren in België. Hoewel zeer lovenswaardig, betekent het feit dat hij zich aanpast en openstelt aan de sociale situatie in België, en onder meer omgaat met meisjes uit zijn klas en werkt in een restaurant, geenszins dat hij zich heeft afgekeerd van de sociale normen uit zijn thuisland of dat hij hiervan volledig vervreemd zou zijn. Deze aangebrachte elementen volstaan op zich immers niet teneinde aan te nemen dat hij de hiermee samenhangende Westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd dermate dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij licht ook niet concreet toe op welke wijze deze elementen zouden duiden op dergelijke kenmerken of gedragingen. Evenmin is er in casu sprake van andere elementen die, al dan niet cumulatief, tot een dergelijke conclusie zouden kunnen leiden.

De aangehaalde passages uit de brief van zijn leerkrachten, aangaande zijn assertieve persoonlijkheid en zijn gedragingen in België, brengen geen verandering in bovenstaande vaststelling. Verzoeker kan vanzelfsprekend niet aantonen dat deze persoonlijkheidstrekk en dit rechtvaardigheidsgevoel een strikt westers gegeven zouden zijn of dat verzoeker deze zou hebben gevormd door zijn verblijf in het westen. Evenmin licht hij toe hoe deze elementen aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging. De in de brief opgesomde activiteiten – roken, Redbull drinken, muziek luisteren, omgaan met meisjes – zijn ook niet van die aard dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, waardoor hij zich niet zou kunnen aanpassen bij terugkeer.

2.8.3 Verzoeker geeft tevens nog mee dat hij een relatie heeft met een Spaans meisje in België. Deze relatie wordt echter verder niet geconcretiseerd of gestaafd. Verzoeker legt een foto neer met een meisje maar hieruit kan geenszins de aard van hun relatie worden afgeleid. Hoe dan ook is dit op zich geen aanwijzing van een verregaande vervreemding van de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. Evenmin wordt concreet toegelicht op welke wijze deze relatie in België zou kunnen leiden tot vervolging in Afghanistan. Verzoeker toont ook niet aan dat iemand in Afghanistan op de hoogte zou zijn van deze relatie, laat staan de taliban zelf. De loutere stelling dat hij een vriendin heeft in België is onvoldoende om een nood aan bescherming aan te tonen.

2.8.4 Waar verzoeker specifiek wijst op zijn profielen op sociale media en de anti-talibanboodschappen die hierop zouden zijn geplaatst dient opgemerkt te worden dat, indien verzoeker dienaangaande daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben, verwacht kan worden dat hij, zijn advocaat of zijn voogd dit reeds eerder in zijn procedure om internationale bescherming zouden hebben aangehaald. Dat dit pas na zijn weigeringsbeslissing wordt opgeworpen is weinig ernstig. Bovendien blijkt uit de bijgevoegde screenshots van zijn TikTokprofiel niet dat verzoeker zich hierop kritisch uitlaat tegenover de taliban of hun beleid in Afghanistan. Er staan afbeeldingen van militairen en van voormalig president Ashraf Ghani maar er kan geen enkele informatie worden afgeleid over de inhoud van deze filmpjes of boodschappen. Bovendien licht verzoeker niet toe op welke manier het feit dat hij in België filmpjes plaatste op zijn Tiktok-account zou kunnen leiden tot een vrees voor vervolging. Verzoeker toont immers niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of de volledige accounts te verwijderen.

2.8.5 Verzoeker werpt verder op dat zijn psychische problemen en zijn “oppositioneel” gedrag problemen kan opleveren bij de aanpassing aan de Afghaanse normen en waarden, aan de door de taliban opgelegde regels en in zijn omgang met de taliban. Echter, zoals reeds aangehaald werden deze psychologische problemen en dit beweerde “oppositionele gedrag” nooit eerder aangehaald en worden deze geenszins gestaafd met psychologische attesten. De stelling van verzoeker dat deze problemen door een kinderpsychiater zouden zijn vastgesteld is manifest onjuist. Er wordt evenmin geconcretiseerd over welke psychologische problemen het precies zou gaan en op welke wijze deze zich zouden uiten.

Hij verduidelijkt ook geenszins op welke wijze deze problemen ertoe zouden leiden dat hij zich niet meer opnieuw zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan en de daar heersende normen en waarden of aan de regels van de taliban.

2.8.6 Verzoeker brengt nog aan dat er een Salafistische gemeenschap leeft in zijn regio van herkomst, waar antiWesterse overtuigingen sterk aanwezig zijn, en dat ook ISKP al jarenlang aanwezig is in de regio, waardoor zijn risico bij terugkeer significant verhoogt. Verweerder merkt op dat uit de aangebrachte informatie inderdaad blijkt dat er in de oostelijke regio van Afghanistan Salafistische gemeenschappen leven. Echter blijkt uit die informatie geenszins dat deze daadwerkelijk leven in de regio van verzoeker zelf, namelijk het district Hesarak, en meer bepaald de omgeving van zijn dorp Lajigar. Nergens uit verzoekers verklaringen, noch uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt verder dat verzoeker in zijn dagelijks leven in Hesarak in contact kwam met deze Salafistische gemeenschap of met ISKP. Evenmin wordt in het verzoekschrift concreet gemaakt op welke wijze verzoeker bij terugkeer dan wel in aanraking zou komen met leden van de Salafistische gemeenschap of met ISKP, noch op welke wijze deze verzoeker vervolgens dan zouden viseren.

2.8.7 Verweerder voegt vervolgens een update toe van de beoordeling van terugkeerders uit het buitenland. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In het geval van verzoeker worden geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie

van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden.

2.8.8 Gelet op bovenstaande elementen heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan.”

[standpunt over de algemene veiligheidssituatie, de socio-economische situatie, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel]

2.13 Verweerder is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Het middel kan niet worden aangenomen.”

De commissaris-generaal brengt tevens de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

2.1.3. Verzoeker legde op 11 juli 2023 een aanvullende nota neer.

Aangaande zijn profiel stelt verzoeker het volgende:

"Verzoekers voogd getuigt dat verzoeker zeer enthousiast is over zijn school, waar hij één van de weinige Afghanen is in de klas. Verzoeker vormt een hechte vriendenkring met zijn klasgenoten. (stuk 6) Het feit dat velen geen moslim zijn maar christenen, speelt voor verzoeker geen rol.

Verzoekers voogd bevestigt verder de relatie die verzoeker had met U., een Spaans meisje. Deze relatie is ondertussen stopgezet doordat verzoekers partner verhuisde en van school veranderde. Verzoeker had het moeilijk met het einde van deze relatie. (stuk 6)

Ondertussen heeft hij sinds 2 maanden een nieuwe relatie met M., een Oekraïens meisje uit zijn klas. Het jonge koppel gaat regelmatig iets drinken en wandelen. (stukken 6 en 9) Verzoekers partner is geen moslima, en de traditionele Afghaanse regels rond handvraging, verloving en huwelijk werden niet gevolgd. Verzoeker heeft hier geen problemen mee.

De werkgever van verzoeker, mevrouw K.T., de zaakvoerder van BV Kimo Partners (de vennootschap achter restaurant Oregano), getuigt dat verzoeker zeer punctueel zijn job ter harte neemt, en een goede klik heeft met zijn collega's. (stuk 7).

Uit de functieomschrijving van verzoekers studentenjob in restaurant Oregano blijkt dat verzoeker ingezet wordt als hulpkelner, keukenhulp en afwasser. (stuk 8)

Het afgelopen schooljaar rondde verzoeker zijn OKAN opleiding aan het Sint-Aloysiusinstituut voor Verpleegkunde in Lier af. (stuk 10) Deze school maakt deel uit van het Katholieke scholennet. Hierdoor volgde verzoeker niet enkel het vak Nederlands, maar ook Katholieke godsdienst. 23

Voorts kreeg verzoeker in het kader van zijn opleiding ook het vak 'Sociale vaardigheden en burgerzin', waarbij onder meer thema's zoals op een verdraagzame manier omgaan met geschillen; elementaire democratische spelregels op schoolniveau toepassen; etc aan bod kwamen. (stuk 11)

In het verslag van de klassenraad van verzoeker aan het Sint-Aloysiusinstituut voor Verpleegkunde wordt verzoeker als volgt omschreven:

"M. is een vriendelijke, rustige en grappige jongen. Hij is regelmatig afwezig. Het is heel fijn in de klas, wanneer hij wel aanwezig is. Hij zorgt voor een leuke, positieve sfeer en is een respectvolle, gulle jongen. Hij is ook heel geliefd door de andere leerlingen."

De klassenraad adviseerde om volgend schooljaar een richting binnen duaal leren te volgen, maar verzoeker koos er zelf voor om zich in te schrijven voor voltijds onderwijs:

"Aan het begin van dit OKAN-jaar gaf M. aan interesse te hebben in de richting elektriciteit.

Doorheen het OKAN-jaar begon hij te twijfelen tussen de richting keukenmedewerker en elektriciteit.

Om deze redenen adviseert de klassenraad een richting binnen duaal leren (elektriciteit of keukenmedewerker).

M. heeft zich tegen het advies van de klassenraad in, ingeschreven in het voltijds onderwijs. De klassenraad begrijpt deze keuze. Het zelfstandig maken van deze beslissing, kan de klassenraad alleen maar aanmoedigen en wil hem deze uitdaging gunnen." (stuk 12)

Verzoeker zal volgend schooljaar starten in het derde middelbaar aan het VTI Lier, in de richting elektriciteit. (stuk 6)

De sociaal assistente van het Rode Kruis opvangcentrum waar verzoeker verblijft, getuigt onder meer dat verzoeker steeds beleefd en behulpzaam is; zich goed houdt aan de afspraken en goed omgaat met de andere bewoners en jongeren. Verzoeker stelt ook regelmatig vragen aan zijn sociaal assistente over de 'Belgische cultuur'. (stuk 13)

Verzoekers voogd getuigt tot slot dat verzoeker de afgelopen jaren 'een zeer grote evolutie gemaakt [heeft] van een stille, bedeesde jongen naar een zelfbewuste jongeman, die soms nog wel wat steun nodig heeft.' (stuk 6)".

Verzoeker voegt nog de volgende landeninformatie toe waarin de huidige toestand van Afghanistan wordt toelicht:

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)", February 2023, <https://www.refworld.org/docid/63e0cb714.html>;
- OHCHR, "Afghanistan: Taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts", 30 december 2022, <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/12/afghanistantalibans-targeting-women-and-ngos-preventing-delivery-life-saving>; AAN, K. CLARKE, "Bans on women working, then and now: The dilemma's of delivering humanitarian aid during the first and second Islamic Emirates", Afghan Analyst Network, April 2023, en SIGAR, 2023 High Risk list, op <https://www.sigar.mil/pdf/spotlight/2023-High-Risk-List.pdf>;
- United Nations Security General: "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", 27 February 2023, https://unama.unmissions.org/sites/default/files/a77772-s2023151sg_report_on_afghanistan.pdf;
- UNAMA, "Human Rights situation in Afghanistan February-April 2023", 9 May 2023, <https://unama.unmissions.org/human-rights-monitoring-and-reporting-0>;
- UNAMA, "Corporal Punishment and the Death Penalty in Afghanistan", May 2023, <https://unama.unmissions.org/corporal-punishment-and-death-penaltyafghanistan>;
- Afghan Analyst Network, "Lashing, Beating, Stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan", 8 mei 2023, <https://www.afghanistan-analysts.org/en/reports/rights-freedom/lashingbeating-stoning-unama-tracks-corporal-punishment-and-the-death-penalty-inafghanistan/>.

Verzoeker stelt verder dat het niet mogelijk is om reisdocumenten te verkrijgen en licht het risico bij terugkeer toe als volgt:

"De afwijzing van een verzoek tot internationale bescherming door de asiendiensten gaat gepaard met het opleggen van een terugkeermaatregel. De hypothese wat verzoeker zou overkomen bij een terugkeer naar Afghanistan gaat uit van zijn eigenlijke terugkeer. Dit wil zeggen dat voor een omvattend onderzoek naar de risico's die verzoeker loopt bij terugkeer het mee in rekening gebracht moet worden hoe die terugkeer zou verlopen.

Verzoeker beschikt niet over geldige Afghaanse reisdocumenten die hem in staat zouden stellen terug te keren naar Afghanistan. Fedasil verwijst, naar eigen zeggen, door naar de Embassy and Mission of the Islamic Republic of Afghanistan to the Kingdom of Belgium, the Grand Duchy of Luxembourg, the EU and the NATO in Ukkel om documenten te verkrijgen.

De Afghaanse ambassade en vertegenwoordiging bij de EU en de NAVO te Ukkel is volgens het ministerie van Buitenlandse Zaken nog steeds operationeel en de documenten die deze ambassade aflevert zouden vatbaar zijn voor legalisatie. De ambassade vertegenwoordigt echter niet het Islamitisch Emiraat (de Taliban), met wie er geen diplomatieke banden zijn, maar is trouw aan de voormalige Afghaanse Republiek (stuk 2).

Dit wil zeggen dat die ambassade door het Taliban regime zou gezien worden als een existentiële vijand van het emiraat, wat het gebruik van documenten die worden afgeleverd door deze ambassade extreem risicovol maakt.

Er dient aangenomen te worden dat de Taliban ook op de hoogte is van het feit dat de ambassade en vertegenwoordiging bij de EU en de NAVO in België niet onder hun controle staat maar bemand wordt door personen die trouw zijn aan de republiek.

Het valt niet te verifiëren of de stelling van Buitenlandse Zaken klopt of niet. Ondertussen is het standpunt van het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat de Afghaanse ambassade te Brussel opnieuw reisdocumenten aflevert (stuk 3). Er wordt daarvoor verwezen naar de website van de ambassade¹⁰ en een boodschap die enkel in het pashtoe terug te vinden is maar vrij vertaald kan worden als:"

[citaat aanvullende nota stuk 3]

"De ambassade zelf heeft in een attest van mei 2023 aangegeven geen paspoorten te kunnen afleveren (stuk 4).

Verder verwijst de website van de ambassade naar de (ondertussen geschrapte) Afghaanse grondwet, naar de Afghaanse republiek, staat het embleem van de NAVO in het eigen embleem, et cetera."

[Afbeelding aanvullende nota stuk 4]

"De Afghaanse ambassade in Brussel is niet enkel een diplomatieke vertegenwoordiging in België, maar ook bevoegd voor het Groothertogdom Luxemburg, en belangrijker voor de EU en de NAVO.

Laat het nu net de NAVO zijn die de afgelopen 20 jaar strijd heeft gevoerd met de Taliban.

Als de Afghaanse ambassade reisdocumenten aflevert dan moet er van uit worden gegaan dat er communicatie is met de de facto overheden in Afghanistan en dat identiteitsgegevens aan de Taliban worden bezorgd, én dat identificeerbaar is dat dergelijke documenten afkomstig zijn van een instantie die trouw is aan de Afghaanse Republiek, zich nog steeds opwerpt als de diplomatieke missie bij de NAVO, én die in hun communicatie dweept met de NAVO, door in hun embleem onder meer de Afghaanse vlag en de NAVO vlag met elkaar te verstrengelen.

Indien verzoeker zich zou moeten laten identificeren door personen trouw aan de Taliban als een Afghaanse jongen die Afghanistan ontvlucht is om aan de Taliban te ontkomen en die hier, in een Europees land, om internationale bescherming verzocht heeft tegen de Taliban, dan zou dit risico's op onmenselijke en vernederende behandeling met zich meebrengen. Indien verzoeker documenten moet gebruiken van een 'ambassade' die trouw is aan de Republiek kan er aangenomen worden dat de Taliban ook op de hoogte is van het feit dat de Afghaanse ambassade in België niet onder hun controle staat maar bemand wordt door personen die trouw zijn aan de voormalige republiek. Dit wil zeggen dat die ambassade door het Taliban regime zou gezien worden als een existentiële vijand van het emiraat, wat het gebruik van documenten die worden afgeleverd door deze ambassade extreem risicovol maakt. De Taliban zou het opvragen en gebruiken van dergelijke documenten immers kunnen zien als een vorm van verraad aan hun regering.

Stel dat de ambassade effectief geen reisdocumenten aflevert, dan kan er nog steeds verwacht worden dat de Taliban op de hoogte is van het feit dat de Afghaanse ambassade in België de Afghaanse republiek vertegenwoordigt en op vijandige voet staat met de Taliban, wat inhoudt dat als de Taliban te weten komt dat verzoeker uit België teruggekeerd is, dit tot een ondervraging en mishandeling kan leiden.

De dienst Vreemdelingenzaken stelt voor Afghaanse onderdanen dat de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkenen helpen met de administratieve aspecten wat betreft de reisdocumenten: "De Dienst Vreemdelingenzaken zal een afspraak maken met de Afghaanse ambassade om een officiële identificatie van betrokkene als onderdaan van Afghanistan als hij of zij niet beschikt over reisdocumenten. Als deze identificatie positief is, zal een Europese laissez-passer van de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene de mogelijkheid geven om naar Afghanistan af te reizen." (stuk 5)

Concreet wil dit zeggen, als wat de DVZ stelt effectief wettelijk mogelijk en haalbaar is (wat verzoeker betwist), dat een afgewezen asielzoeker eerst wordt geïdentificeerd door een ambassade die mogelijks dergelijke informatie doorspeelt naar de Taliban en die alleszins als zeer problematisch zou beschouwd worden door de Taliban omwille van het feit dat deze trouw is aan de ter ziele gegane Republiek en gelieerd is en blijft aan de NAVO, en dat de afgewezen asielzoeker daarna toegang moet zien te krijgen tot het Afghaanse grondgebied op basis van een unilateraal document dat de Belgische overheid hem gegeven heeft, en zich daarmee eenduidig identificeerbaar maakt als een terugkeerder uit België, en in situatie wordt gebracht waarbij hij of zij niet 'probleemloos' kan passeren aan de luchthaven, maar wordt tegengehouden en ondervraagd.

Er is dan ook een risico inschatting nodig over wat de verwachte gevolgen zijn voor Afghaanse onderdanen die geïdentificeerd worden door een ambassade die trouw is aan de Afghaanse republiek en deze vertegenwoordigt bij de EU en de NAVO, bij terugkeer naar het door de Taliban bestuurd Afghanistan. Gezien de Taliban bijzonder vijandig staat t.o.v. de NAVO en de Afghaanse Republiek, en zeer achterdochtig zijn t.o.v. Afghanen die het land naar het Westen ontvlucht zijn, is er immers een reëel risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer.

Er dient verduidelijkt te worden door de asiendiensten welk onderzoek met betrekking tot risico gevoerd werd, of er reeds Afghanen op de hierboven beschreven wijze teruggekeerd zijn naar Afghanistan en of zij werden opgevolgd en er geweten is aan welke behandeling zij onderworpen werden.

Er moet verduidelijkt worden of de Afghaanse ambassade al personen in die zin geïdentificeerd heeft als onderdaan, en welke garanties de Belgische Staat heeft dat deze ambassade geen informatie overmaakt aan het Taliban regime.

Er dient een risico inschatting te gebeuren van de gevolgen van terugreizen naar Afghanistan met een 'EU-Laissez Passer'. Hoe wordt dit gepercipieerd door de Taliban en wat zijn daar de gevolgen van? Worden mensen die reizen met een dergelijk document aan ondervraging onderworpen of niet?

Verzoeker meent dat hij, in de hypothese dat hij terugkeert naar Afghanistan, duidelijk identificeerbaar zou zijn als een Afghaan die terugkeert uit Europa, waar hij lang verbleven en er om internationale bescherming verzocht heeft. De terugkeer zou verlopen door gebruik van documenten die zijn afgegeven in Europa, eventueel zelfs door een ambassade die trouw is aan de republiek. Verzoeker zou aan de controleposten op de luchthaven die bemand worden door Taliban duidelijk identificeerbaar zijn als terugkeerder uit Europa, en zou ondervraagd worden. Het zou snel blijken dat verzoeker niet is teruggekeerd eens de Taliban op 15 augustus 2021 de macht hebben overgenomen wat duidelijk zou maken dat verzoeker niet de algemene conflictdynamiek ontvlucht is, maar een keuze heeft gemaakt om zich aan de Taliban te onttrekken. Een dergelijke ondervraging riskeert met geweld, mishandeling, en zelfs foltering en detentie gepaard te gaan.

De Taliban hebben geen respect voor de fysieke integriteit van personen en basismensenrechten. Bij ondervraging is er een continu risico op foltering en ernstige mishandeling.

Verzoeker heeft erg veel informatie aangedragen waaruit blijkt dat de Taliban reeds voor de machtsovername erg vijandig stonden ten opzichte van Afghanen die uit Europa terugkeren, en dat er verschillende gevallen gekend zijn waarbij personen enkel om die reden gefolterd en gedood werden door Taliban.

Voor 15 augustus 2021 keerden Afghanen wiens asielaanvraag in Europa werd afgewezen evenwel niet terug naar Taliban bezet gebied. Ze keerden terug naar luchthavens en steden die onder controle van de overheid stonden. In de actuele hypothese van terugkeer keren Afghanen wiens asielaanvraag werd afgewezen terug naar een land volledig bestuurd door Taliban en is hun eerste contact bij terugkeer met een Talibancontrolepost op de luchthaven. Ze zullen geen tijd hebben om zich aan te passen en zullen direct met ondervraging en verregaande achterdocht geconfronteerd worden.

De asielinstanties dienen bij het onderzoek van het risico voor personen als verzoeker de juiste risicogroep af te bakenen. Het risico op mishandeling voor Afghanen die terugkeren uit islamitische buurlanden, het risico op mishandeling voor Afghanen die terugkeren vanuit landen waar ze niet om internationale bescherming tegen de Taliban hebben verzocht, het risico op mishandeling voor Afghanen die om economische redenen gemigreerd zouden zijn, etc. zegt zéér weinig over het risico voor Afghanen die terugkeren uit Europa en er om internationale bescherming omwille van de Taliban verzocht hebben.

Uit verschillende bronnen blijkt immers dat het doorslaggevende criterium voor de Taliban is dat het als politiek-religieus verraad wordt gezien dat iemand zich onttrekt aan de Taliban en bescherming zoekt in een Westers land. Daarbij is het zo dat alle attributen en vaardigheden die door de Taliban kunnen gelezen worden als een zekere affiniteit met het Westen of die affiniteit nu oppervlakkig is of effectief meer waardengerelateerd is, eveneens bijzonder vijandig bekeken wordt.

Het EHRM vereist dat het onderzoek naar het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling voor een specifieke groep ook voldoende specifiek dient te zijn. Indien het risico verschillend is voor een subgroep van de specifieke groep dan dient het onderzoek zich ook op die subgroep te richten. (EHRM, M.A.M. t. Zwitserland, 26 april 2022, nr. 29836/20, par. 74- 78).

Het risico dient ook correct gekwalificeerd te worden, en het risico voor verzoeker vloeit voort uit het feit dat de Taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek tot bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet teruggekeerd is na de machtsovername door de Taliban, zou aanzien als politiek-religieus verraad, dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en aan ondervraging zal onderworpen worden door de Taliban, zonder

respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten op weg naar Kaboel, naar zijn dorp en in zijn dorp zelf bij lokale Taliban.

Verzoeker wijst ook op het arrest met 3 rechters van Uw Raad, RvV nr. 282 473 van 22 december 2022, waarin de centrale vraag is of het feit dat een Burundese onderdaan in België een verzoek internationale bescherming gedaan heeft volstaat om een risico op vervolging in geval van terugkeer met zich mee te brengen.

In deze dossiers heeft de asielinstantie een specifiek onderzoek gevoerd naar hoe personen die terugkeren naar Burundi behandeld worden door hun overheid, Cedoca, COI Focus : « Burundi– Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022, https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_.20220228.pdf, hetgeen een aanvaarding inhoudt van het standpunt dat om de nood aan bescherming in te schatten men moet vertrekken vanuit de hypothese van terugkeer en van hoe een dergelijke terugkeer normaliter verloopt.

In die CEDOCA COI Focus voor Burundi wordt er eerst ingegaan op het wettelijk kader voor Burundezen om te kunnen migreren, i.e. vertrek en terugkeer (Cedoca, COI Focus : « Burundi– Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022 pg 9 en 10). Hierna wordt in het hoofdstuk 'Types de retour', onderscheid gemaakt tussen 2 modi van terugkeer, vrijwillig en gedwongen. Er wordt aangegeven hoe vrijwillige terugkeer eruitziet en hoe gedwongen terugkeer eruitziet en materieel georganiseerd wordt. Er wordt aangegeven dat CEDOCA bij DVZ heeft nagegaan of de betrokken ambassade wordt ingelicht van het feit dat er een asielaanvraag werd ingediend in België bij gedwongen terugkeer, en er wordt gewezen dat de DVZ hier ontkennend op antwoordt. Er wordt ook gewezen op een antwoord van 2018 van DVZ waarin wordt gesteld dat de autoriteiten ter plekke altijd worden ingelicht van de gedwongen terugkeer op zich, omdat een laissez-passer wordt afgeleverd op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de betrokken overheden overmaakt. In het geval een terugkeer met paspoort plaatsvindt kunnen overheden nog steeds op de hoogte zijn van de gedwongen terugkeer door de codes die gebruikt worden op de passagierslijsten (Cedoca, COI Focus : « Burundi– Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022, pg. 11).

In hoofdstuk 4 wordt dan ingegaan op hoe zo'n terugkeer er net uitziet, welke controles terugkeerders ondergaan, wat allemaal identificeerbaar is wat niet, welke documenten deze kan bijhebben, welke overheden present zijn, welke procedures gevolgd worden, welke behandelingen reeds gerapporteerd zijn, etc. (Cedoca, COI Focus : « Burundi– Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022, pg. 12 e.v.). Het is allemaal erg overzichtelijk en essentieel om nauwgezet een inschatting te kunnen maken van de risico's voor verzoekers bij terugkeer.

In het arrest nr 282 473 van 22 december 2022 met drie rechters oordeelt de RvV dat er een relevant verschil bestaat tussen Burundezen die louter in België verbleven hebben en Burundezen die in België om internationale bescherming verzocht hebben voor wat betreft hun perceptie door de Burundese autoriteiten bij terugkeer (punt 4.11 van het arrest).

In dit arrest wijst de RvV er ook op dat het gebrek aan informatie over concrete voorbeelden van terugkeerders naar Burundi die asiel hebben aangevraagd in België weinig tot niets zegt gezien er al geruime tijd geen gedwongen terugkeer plaatsvindt vanuit België naar Burundi en zeer weinig gevallen van vrijwillige terugkeer gekend zijn (punt 4.15 van het arrest).

De parallellen met de terugkeer van Afghanen die asiel hebben aangevraagd in België zijn duidelijk. Er moet vertrokken worden vanuit de effectieve hypothese van terugkeer, er moet waar nodig een onderscheid gemaakt worden tussen zij die 'gewoon' terugkeren en zij die terugkeren na een verzoek internationale bescherming te hebben ingediend, en het feit dat er nog geen gevallen gekend zijn van vervolging na gedwongen terugkeer is nietszeggend indien er geen gedwongen terugkeer is.

Het rapport van CEDOCA voor terugkeerders naar Burundi toont ook aan hoe belangrijk en mogelijk het is voor de Belgische asielinstantie om gedetailleerd in kaart te brengen hoe terugkeer naar Afghanistan er concreet zou uitzien voor afgewezen asielzoekers.

CEDOCA heeft diezelfde vraag onderzocht voor terugkeer naar Soedan in CEDOCA, COI Focus Soedan, Risico bij terugkeer van 6 februari 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan._risico_bij_terugkeer_2.pdf Uit de inhoudstafel blijkt hoe de asieldiensten er hierin slagen minutieus, stap voor stap in kaart te brengen hoe die terugkeer georganiseerd wordt en welke risico's er zijn."

[citaat CEDOCA, "COI Focus Soedan, Risico bij terugkeer" van 6 februari 2018]

"Niet enkel voor Burundi en Soedan zag CEDOCA de noodzaak om de risico's bij terugkeer in kaart te brengen. Voor in totaal maar liefst 17 landen stelde CEDOCA een rapport op waarbij de risico's bij terugkeer worden onderzocht, namelijk eveneens voor de DRC, Algerije, El Salvador, Guinee, Kameroen, Marokko, Nicaragua, Niger, Pakistan, Palestina, Rwanda, Syrië, Togo, Venezuela en Tunesië.

Waarom vindt verwerende partij het noodzakelijk om het risico te onderzoeken dat terugkeerders lopen naar Burundi, Soedan, de DRC, Algerije, El Salvador, Guinee, Kameroen, Marokko, Nicaragua, Niger, Pakistan, Palestina, Rwanda, Syrië, Togo, Venezuela en Tunesië, en niet naar Afghanistan? Hoe valt dit onderscheid te verantwoorden?

De website van het CGVS heeft een luik 'landeninformatie', waar men landenrapporten kan opzoeken per land, of per thema. Eén van de thema's die verwerende partij zelf op haar website aanreikt, is 'terugkeer'. Hieruit blijkt het belang dat verwerende partij zelf toeschrijft aan dit onderwerp. Onder dit thema op de website van verwerende partij, vindt men maar liefst 31 landenrapporten terug waarbij het risico bij terugkeer wordt onderzocht. Deze rapporten werden allen door CEDOCA, de studiedienst van verwerende partij, opgesteld, op twee rapporten van EUAA na, waarbij de risico's voor terugkeerders naar Syrië worden ingeschat.

Ook EUAA ziet de noodzaak om de concrete risico's bij terugkeer te onderzoeken, zoals blijkt uit de rapporten over Syrië. EUAA maakt in eerste instantie het onderscheid tussen terugkeer vanuit de EU, en terugkeer naar Syrië vanuit de buurlanden Turkije, Libanon en Jordanië. Daarna volgt een onderzoek naar de gevolgen van een illegaal vertrek uit Syrië, en een asielaanvraag in het buitenland. Ten derde kijkt EUAA naar het beleid van de autoriteiten wat betreft terugkeerders. Ten vierde onderzoekt EUAA de obstakels wat betreft terugkeer, en tot slot volgt een hoofdstuk over de concrete behandeling die men te wachten staat bij een terugkeer.

Dit zijn exact de zaken die voor Afghanistan onderzocht moeten worden.

Naast verwerende partij zelf (voor 17 landen behalve Afghanistan) en EUAA, dient ook het UK Upper Tribunal als voorbeeld van het onderzoek dat dient plaats te vinden.

De beoordeling van de objectieve risico's bij terugkeer van ordinaire burgers (waarvan wordt aangenomen dat zij geen duidelijk risicoprofiel hebben en/of een 'in-country' vrees) dient te gebeuren naar het voorbeeld van de 'Country Guidance Determinations' van het UK Upper Tribunal. De UK Upper Tribunal maakt een heel duidelijk onderscheid tussen de risico's 'in-country' en meer algemene risico's die zich voor kunnen doen 'at the pinch-point of arrival.' Voor een aantal specifieke landen zijn de risico's op het moment van aankomst in het land van herkomst meer prominent aanwezig, zoals onder andere voor Iran, Sri Lanka en Somalië. Voor deze landen redeneert het UK Upper Tribunal als volgt:"

[citaat "Country Guidance Determinations" van het UK Upper Tribunal]

"Relevant is ook de 'Country Guidance Determination' XX van 20 januari 2022 van het UK Upper Tribunal.

Het UK Upper Tribunal gaat in dit document nauwgezet na wat de Iraanse Staat zou kunnen controleren voor terugkeerders, wat ze kan controleren gelet op logistieke beperkingen, in welke mate ze gericht sociale media controleren voor Iraniërs op zich, en hoe dit bijvoorbeeld makkelijker is voor terugkeerders gezien het een afgebakende groep is met een hoger risico, zeker als het om terugkeerders gaat die geen reisdocumenten meer hebben en op voorhand een laissez-passer of emergency travel document dienen aan te vragen, waardoor ze meer in het zicht lopen en identificeerbaar zijn als terugkeerder.

Een dergelijke graduele, afgebakende en met onderzoek en expertise onderbouwde risicoanalyse is onontbeerlijk voor afgewezen Afghaanse asielzoekers die zouden terugkeren naar een Taliban bestuurd Afghanistan en dient een essentieel punt te zijn in het onderzoek internationale bescherming voor deze groep.

Als we dan kijken naar het arrest EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, 28 juni 2011, dat relevant is omdat het de hypothese betreft waarin 2 Somalische betrokkenen vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Somalië terugkeren, dan zien we dat het EHRM het risico bij terugkeer zeer nauwkeurig, chronologisch en logisch inschat. Er wordt door het EHRM gekeken naar wie de luchthaven in handen heeft waar ze zouden landen bij terugkeer, naar de veiligheidssituatie in Mogadishu, waar ze door zouden moeten transiteren, naar de veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal Somalië waar ze zich zouden moeten vestigen of erdoor zouden moeten transiteren, en de situatie in de kampen voor ontheemden. Het Hof maakt de inschatting omdat het logisch is, als ze terugkeren dan naar X, indien niet naar X dan naar Y, indien niet naar Y dan naar Z, en daarbij komen ze in aanraking met S, T, U, V en W als actoren van vervolging.

Dit is de oefening die de asielinstanties ook moeten maken voor Afghanen die niet erkend zouden worden en die terug zouden keren naar Afghanistan. Er moet onderzocht worden hoe de vrijwillige en gedwongen terugkeer georganiseerd zou worden, welke documenten zouden gebruikt worden, op welke manieren de betrokkenen dreigen geïdentificeerd te worden als personen die een verzoek internationale bescherming in Europa hebben ingediend, aan welke controles betrokkenen zouden onderworpen op de luchthaven en de daaropvolgende checkpoints, of ze ondervraagd zouden worden, wat het risico is op mishandeling tijdens een dergelijke ondervraging, et cetera. De hypothese van terugkeer moet dus heel gedisciplineerd, chronologisch en logisch in kaart gebracht worden.

De vraag of de terugkeer actueel mogelijk is, is niet direct relevant. Er moet uitgegaan worden van de hypothese van terugkeer en die hypothese moet zo concreet mogelijk gemaakt worden. Waarom vraag het UNHCR om geen gedwongen terugkeer richting Afghanistan te organiseren? Dat wil alleszins zeggen dat er geen garanties zijn op hoe afgewezen verzoekers internationale bescherming zullen behandeld worden en dat er een reële bezorgdheid is over het lot van personen in een dergelijke situatie.

Ondanks het feit dat verwerende partij ten opzichte van Burundi, Soedan, de DRC, Algerije, El Salvador, Guinee, Kameroen, Marokko, Nicaragua, Niger, Pakistan, Palestina, Rwanda, Syrië, Togo en Tunesië reeds heeft aangetoond de risico's bij terugkeer te onderzoeken, doet verwerende partij niets om deze risico's in geval van een terugkeer naar Afghanistan te onderzoeken. Dit verschil valt niet te verantwoorden."

Stukken ter ondersteuning van de aanvullende nota:

- "1. Screenshots filmpje klasuitstap;*
- 2. Briefwisseling met Buitenlandse Zaken;*
- 3. Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatting afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade;*
- 4. Attest van de Afghaanse Ambassade;*
- 5. Briefwisseling met de DVZ;*
- 6. Verklaring voogd;*
- 7. Getuigenis werkgever Oregano;*
- 8. Contracten werk;*
- 9. Foto verzoeker + vriendin;*
- 10. Certificaat afronding OKAN;*
- 11. Schoolrapport 2021-2022;*
- 12. Doorstroomdossier Sint-Aloysiusinstituut voor Verpleegkunde;*
- 13. Getuigenis sociaal assistent opvangcentrum."*

2.1.4. In een aanvullende nota die wordt neergelegd ter terechtzitting verwijst verzoeker naar zijn TikTok en Instagram activiteiten, waarbij stelt dat hij van TikTok-namen verandert uit schrik dat zijn familie of personen uit de omgeving van zijn familie hem zouden kunnen terugvinden en de inhoud ervan zouden kunnen raadplegen. Hij heeft een nieuwe Instagram, omdat hij geen toegang meer had tot zijn vorige door het verlies van de gegevens van mailadres.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de

redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 7 juni 2021, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4). Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Aangaande de vermeende schending van het hoger belang van het kind en de samenwerkingsplicht verwijst de Raad naar de pertinente argumenten die worden aangevoerd in de verweernota van de commissaris-generaal en herneemt ze:

"2.6 Verzoeker stelt dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. Waar verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en de schending aanvoert van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan worden opgemerkt dat de algemene bepaling dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hoe dan ook wordt niet toegelicht waarom het in het belang van een kind kan zijn een internationale bescherming te worden toegekend indien hij niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verder merkt verweerder op dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/ haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

2.7 Verzoeker stelt verder dat de Commissaris-generaal verzaakte aan zijn samenwerkingsplicht en onderzoeksplicht en dat de Commissaris-generaal samen met hem de gekende risico's bij terugkeer moest nagaan en bespreken. Het is immers aannemelijk dat verzoeker zelf onvoldoende op de hoogte is van de concrete risico's die hij loopt bij terugkeer. Hij uit kritiek op het persoonlijk onderhoud waarin niet werd ingegaan op verzoekers leven in België en op zijn houding ten aanzien van verschillende, problematische, onderwerpen.

In het persoonlijk onderhoud werd ook opgemerkt dat de vraagstelling onvoldoende aangepast was aan zijn leeftijd. Dit is des te kwalijker daar verzoeker kampt met psychologische problemen.

2.7.1 Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals expliciet werd gevraagd naar andere problemen die hij nog bij terugkeer zou hebben, waarbij hij op geen enkel moment een vrees aanhaalde met betrekking tot zijn leven in België en zijn activiteiten (notities persoonlijk

onderhoud, p. 15, 24 en 25). De duur van het persoonlijk onderhoud, zoals verzoeker opwerpt, is bovendien irrelevant, gezien verzoeker duidelijk voldoende kansen werd geboden om bijkomende problemen aan te halen. De stelling dat verzoeker zelf deze vrees niet moest opwerpen is dan ook manifest onjuist. Indien verzoeker een terugkeer zou vrezen naar een situatie waarin hij zijn huidige levensstijl en gedachtegoed – aangaande religie, gedrag, de taliban, kledingvoorschriften, het gebruik van sociale media – zou moeten aanpassen of onderdrukken, of een vrees zou hebben vanwege anti-talibanboodschappen die verzoeker op zijn sociale media zou hebben geplaatst, kan verwacht worden dat hij dit dan ook zou aangeven in het persoonlijk onderhoud. Het feit dat verzoeker zestien jaar was op het moment van het persoonlijk onderhoud is geenszins voldoende om te stellen dat dit een onredelijke verwachting is. Verzoeker staat bovendien nog steeds in contact met zijn familie in Afghanistan (notities persoonlijk onderhoud, p. 10 en 13) waardoor het geenszins aannemelijk is dat hij geen enkele inschatting zou kunnen maken van de gepastheid van het gedachtegoed en de gedragingen die hij zou hebben ontwikkeld in België in de traditionele en conservatieve context van de Afghaanse samenleving.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker tijdens deze procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud zelf werd bijgestaan door een advocaat en een voogd, van wie verwacht kan worden dat ze verzoeker inlichten over het doel van het persoonlijk onderhoud – alle redenen uiteen zetten waarom hij niet kan terugkeren – en over het belang van de volledigheid van zijn verklaringen en asielmotieven. Daarenboven wordt vastgesteld dat de advocaat en de voogd op het einde van het persoonlijk onderhoud aan het woord kwamen maar hierbij geen enkele melding maakten van mogelijke andere redenen waarom verzoeker niet kan terugkeren naar Afghanistan dan deze die verzoeker zelf aanbracht in het persoonlijk onderhoud.

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat, waar verzoeker op het persoonlijk onderhoud aangeeft dat de taliban hem zullen viseren omdat hij gevlucht is omdat hij een ongelovige zou willen zijn, vastgesteld kan worden dat verzoeker deze vrees linkt aan zijn vluchtrelaas en aan zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek. Deze werden echter niet geloofwaardig geacht. Nergens uit deze loutere stelling van verzoeker op het persoonlijk onderhoud blijkt een vrees vanwege zijn levensstijl en het gedachtegoed dat hij zou hebben ontwikkeld tijdens zijn verblijf in België.

2.7.2 Verzoeker stelt dat het gebrek aan samenwerking van de Commissaris-generaal uit des te kwalijker is vanwege de psychische problemen waarmee hij zou kampen. Echter maakte verzoeker nergens in zijn verzoek om internationale bescherming melding van psychologische problemen. Evenmin werd dit aangebracht door de advocaat of de voogd. Bovendien worden deze psychologische problemen nergens verder geconcretiseerd of gestaafd aan de hand van documenten. Daarenboven wordt niet toegelicht op welke wijze deze psychologische problemen een invloed hadden op het verloop van de persoonlijk onderhoud, noch op welke wijze precies rekening zou moeten zijn gehouden met deze psychologische problemen. Ook legt verzoeker niet uit op welke wijze deze opgeworpen psychologische problemen een invloed zouden hebben gehad op de uiteindelijke beslissing in zijn procedure om internationale bescherming of op welke wijze de procedure een andere afloop zou hebben kunnen gehad.

2.7.3 De advocaat en de voogd merkten op het einde van het persoonlijk onderhoud op dat de vraagstelling onvoldoende aangepast was aan de leeftijd van verzoeker en dat de vragen op “vinnige” toon en met vooroordelen werden gesteld. In dit verband dient opgemerkt te worden dat het persoonlijk onderhoud in kwestie werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. De vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud dient om inzicht te verwerven in de asielmotieven van de verzoeker, wat de ambtenaar van het CGVS tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. Dat tijdens het persoonlijk onderhoud kritische vragen worden gesteld teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het asielrelaas of dat bepaalde vragen tijdens opeenvolgende persoonlijke onderhouds worden herhaald om de geloofwaardigheid te kunnen vaststellen, impliceert niet dat er sprake is van een “vinnige” gehoortechniek.

Verzoeker geeft niet aan waar in het persoonlijk onderhoud of op welke wijze de vraagstelling van de protection officer zou hebben geleid tot een onvolledige of onjuiste verklaringen van verzoeker aangaande zijn vrees.

2.7.4 Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker geenszins kan aantonen dat de Commissaris-generaal zou hebben verzaakt aan zijn samenwerkingsplicht en onderzoeksplicht.”

In zoverre verzoeker verwijst naar het bestaan van psychische problemen, merkt de Raad op dat er op geen enkel moment tijdens de procedure enig gewag werd gemaakt van een zulke problematiek. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift ook na om verdere duiding te geven. Bovendien maakte hij noch zijn voogd of advocaat enige opmerking hierover tijdens het persoonlijk onderhoud. Gelet op het voorgaande kan er dan ook geen gevolg worden gegeven aan de blote bewering dat verzoeker aan psychische problemen zou lijden of dat zijn gezondheidstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.4. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn identiteit (i), de objectieve informatie rondom gedwongen rekrutering zijn verklaringen niet ondersteunt (ii), het niet aannemelijk is dat hij een jaar lang les volgde in de madrassa (iii), het beschreven gedrag van de taliban niet kan overtuigen (iv), hij geen informatie kon geven over zijn klasgenoten (v) en hij gebrekkige verklaringen aflegde over de verdere vervolging die zijn familie zou hebben ervaren (vi).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen verweer tegen deze pertinente motieven van de bestreden beslissing. Gezien er geen dienstig verweer wordt gevoerd, blijven de motieven van de bestreden beslissing in deze dan ook onverminderd gehandhaafd:

“Vooreerst blijkt uit de informatie van de Oostenrijkse autoriteiten dat je daar verklaard hebt M.K. te heten. Hiermee zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal geconfronteerd, zei je dat dit niet klopte, dat je in Oostenrijk dezelfde identiteitsgegevens hebt opgegeven en dat ze je in Oostenrijk misschien verkeerd hadden begrepen (verklaring DVZ, vraag 22; CGVS, p. 21-22). Dit is niet ernstig. Dat je in Oostenrijk een andere identiteit hebt voorgewend, ondermijnt jouw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban, die mensen die weigerden om hen te vervoegen hiertoe dwongen, en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer (CGVS, p. 7; p. 14-15), dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistanrecruitment.pdf> en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers – jij beweerde dat de taliban niet luisteren naar de oudsten van je dorp (CGVS, p. 18) –, is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Zo maakte je allereerst niet aannemelijk dat je een jaar lang naar de dorpsmadrassa gegaan zou zijn. In dit verband is het immers erg opmerkelijk dat je uitsluitend de namen kende van de twee leerlingen die een dag voor je vertrek uit Afghanistan meegenomen werden door de taliban, hetgeen toch erg weinig is gezien er in jouw klas tien leerlingen zaten (CGVS, p. 9 en p. 16). Je legde uit dat de verschillende leerlingen ver uit elkaar zaten (CGVS, p. 16). Dat je, zelfs al zaten jullie ver uit elkaar, niet meer namen kon noemen terwijl je toch quasi dagelijks een jaar lang naar de madrassa zou gegaan zijn (CGVS, p. 10), doet wenkbrauwen fronsen en ondermijnt dan ook danig de geloofwaardigheid van je bewering dat je een jaar lang in je dorp intensief naar de madrassa gegaan zou zijn.

Bijgevolg is evenmin aannemelijk dat je in de madrassa gerekruteerd zou zijn geweest. Je legde bovendien niet meteen overtuigende verklaringen af over de rekruteringsstrategie van de taliban ten aanzien van je koranklas.

Gevraagd of K. en S., ofwel de twee talibs uit je dorp die je bij naam kende, er ooit in slaagden om mensen te rekruteren, stelde je van wel: ze rekruteerden A. en E. (CGVS, p. 8). Even later had je evenwel geen enkel idee door wie A. en E. precies meegenomen werden: je kwam niet verder dan dat het twee talibanmensen waren (CGVS, p. 9, p. 14 en p. 16-17). Verder is het opmerkelijk dat de taliban op de dag waarop ze twee jongeren van de klas meenamen expliciet zouden aangegeven hebben dat de rest van de klas de dag nadien naar de madrassa moest komen zodat zij op hun beurt meegenomen konden worden (CGVS, p. 9, p. 16 en p. 18). Door zo te handelen lieten de taliban jou en je medeleerlingen

uitgebreid de kans om voor hen te vluchten en hypothekeerden ze bijgevolg aanzienlijk hun kansen om jou en je medeleerlingen daadwerkelijk te rekruteren. Hiermee geconfronteerd stelde je dat de taliban misschien dachten dat jullie te jong waren om te vluchten (CGVS, p. 16). Deze repliek kan om evidente redenen maar moeilijk overtuigen, aangezien jongeren ook met behulp van derden kunnen vluchten.

Ook jouw totaal ontbrekende kennis over hetgeen met de rest van de klas in de madrassa is gebeurd is opmerkelijk. Hoewel je verklaarde niet zoveel contacten meer te hebben in Afghanistan, heb je je ook niet naar hen geïnformeerd. Je hebt dus geen idee of zij effectief gerekruteerd werden door de taliban (CGVS, p. 24). Dat je je zelfs niet eens probeerde te informeren naar je ex-klasgenoten die mogelijks op het moment van je vertrek werden gerekruteerd, overtuigt totaal niet. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees, quod non in casu. Dat het internet uitviel, zoals je dit rechtvaardigde (CGVS, p. 24), is uiteraard geen afdoende uitleg, aangezien je maandelijks contact hebt met je vader en je na je vertrek ook nog een filmpje en foto's uit Afghanistan kon ontvangen. Jouw ontbrekende kennis over het lot van jouw klasgenoten ondergraaft bijgevolg in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van je beweringen inzake de gedwongen rekrutering van de leerlingen van je koranklas.

Verder legde je onaannemelijke verklaringen af over de problemen die je familie na je vertrek ten gevolge van je vertrek ondervonden zou hebben. Je verklaarde hierover dat de taliban bij je vader langsging om naar jou te vragen omdat je uit Afghanistan was gevlucht, dat ze twee brieven naar je vader verzonden waarin hem gevraagd werd om je aan hen over te leveren en dat je vader ook eens door de taliban meegenomen werd (CGVS, p. 11-12). Over deze problemen van je vader en dus over de zoektocht van de taliban naar jou kon je evenwel weinig concreets vertellen. Je had geen enkel idee wanneer de taliban naar jouw vader stapten om naar jou te vragen noch hoe vaak ze naar jou kwamen vragen. Behalve dat ze hem vroegen waar je was, wist je evenmin wat ze hem nog allemaal gezegd hadden (CGVS, p. 11 en p. 23). Over de dreigbrieven wist je niet wanneer je vader ze precies ontving, hoeveel tijd er tussen de twee brieven zat en wie van de taliban de brieven schreef. Wanneer je gevraagd werd naar de inhoud van de brief, verwees je naar het ingewikkelde handschrift: je kon het niet lezen. Dit is opmerkelijk. Je gaf immers eerder al aan dat je kon lezen en schrijven en het handschrift kwam leesbaar over, hetgeen bevestigd werd doordat je in staat bleek om tijdens het persoonlijk onderhoud de inhoud van de brief voor te lezen (CGVS, p. 12 en p. 19). Je deed overigens geen poging om meer informatie te verkrijgen over de dreigbrieven. Hoewel je de informatie van de brieven ontving van jouw oom, stelde je hem buiten wat hij al zei – je oom vertelde louter dat je vader twee dreigbrieven ontving –, geen extra vragen (CGVS, p. 12). Ook had je zo goed als geen informatie over je vaders arrestatie door de taliban. Je wist niet wanneer je vader door de taliban werd meegenomen, voor hoe lang hij werd meegenomen, door wie van de taliban hij werd meegenomen en naar waar hij werd meegenomen. Je hebt ook geen idee wie je vader sloeg op de video. Je stelde geen vragen aan je oom over zijn aanhouding. Je rechtvaardigde dit door te stellen dat het internet [in Afghanistan] niet goed werkt, de wifi niet sterk genoeg is in het opvangcentrum en je vader en oom intussen al een tweetal weken onbereikbaar waren. Deze rechtvaardigingen kunnen maar heel moeilijk overtuigen, aangezien je blijkbaar toch enige informatie kon ontvangen over het plaatsvinden van de bovenstaande gebeurtenissen, met name de bezoeken van de taliban, de detentie van je vader en de brieven, waardoor niet kan worden ingezien dat je hierover niet meer diepgaandere informatie had kunnen verzamelen. Dat je vond dat je al genoeg informatie had (CGVS, p. 10; p. 12-13; p. 24), overtuigt, gelet op je zeer lacunaire kennis, evenmin, temeer daar je warrige verklaringen aflegde over de mogelijke vrijlating van je vader nadat hij door de taliban was meegenomen. Je stelde aanvankelijk meerdere keren expliciet dat je oom je vader vrij kreeg (CGVS, p. 11-12). Even later zei je evenwel dat je vader de laatste keer dat je je oom hoorde nog vast zat en stelde je dat je niet zeker wist of je vader wel was vrijgelaten (CGVS, p. 13). Beide verklaringen kunnen uiteraard maar moeilijk met elkaar gerijmd worden. Gelet op je lacunaire en zelfs incoherente verklaringen, heb je de problemen van je vader ten gevolge van je vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk gemaakt.

Overigens kunnen vragen gesteld worden bij de door jou beweerde werkwijze van de taliban waarbij ze voor jou een video van je vader opnamen, terwijl hij door hen werd ondervraagd.

Je verklaarde hierover dat je oom dit filmpje had gevraagd aan de taliban die je vader hadden gearresteerd, zodat hij het filmpje aan jou kon doorsturen. Hij deed dit om ervoor te zorgen dat jij je oom zou geloven: zonder dit filmpje zou je hem nooit geloofd hebben en zou je gedacht hebben dat ze aan het liegen waren (CGVS, p. 22). Dat jij, die gevlucht bent voor de taliban, louter op basis van de verklaringen van familieleden niet zou geloven dat de taliban je familieleden lastig vallen, kan evenwel slechts heel moeilijk overtuigen. Ook over de manier waarop je het door jou neergelegde filmpje over je vaders detentie hebt ontvangen legde je vreemde verklaringen af. Zo stelde je aanvankelijk dat je oom het filmpje

doorstuurde via WhatsApp (CGVS, p. 11). Later stelde je evenwel dat hij het doorstuurde via de facebookmessenger van je vader, maar dat je je messengerlogin was vergeten en dat het bericht gewist was (CGVS, p. 20). Deze verklaringen zijn niet coherent, temeer daar het niet zonder meer aangenomen kan worden dat je oom ondanks de vasthouding van je vader door de taliban toegang had of kon hebben tot de messengeraccount van je vader.

Gelet op het geheel van voorgaande motieven kan er aan de door jou beweerde rekrutering door de taliban en hun zoektocht naar jou na jouw vertrek uit Afghanistan geen geloof gehecht worden.

Hoewel rekening moet worden gehouden met je jeugdige leeftijd, mag nog steeds verwacht worden dat je een realistisch beeld kan scheppen over de gebeurtenissen die geleid hebben tot jouw vertrek. De door jou beschreven problemen met de taliban overtuigen echter, zoals aangehaald, niet omdat je verklaringen bijzonder vaag en onwaarschijnlijk waren."

"De documenten die je neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Aan documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu, zoals hierboven blijkt, niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Afghaanse (identiteits)documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Tot slot kan bewijsmateriaal, zoals video's en ander fotomateriaal, in scène worden gezet."

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus" januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat "zina" betreft— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt

melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten.

Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen.

Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten.

Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan*

targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, “*Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*”, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij Afghanistan als 14-jarige verliet en België binnenkwam als niet-begeleide minderjarige, waar hij reeds 2 jaar onafgebroken verblijft. In de periode sinds zijn aankomst zou verzoeker zich goed aangepast en geïntegreerd hebben in de Belgische maatschappij en heeft hij zich de Westerse normen en waarden eigen gemaakt. Verzoeker gaat naar school met het oog op een verdere carrière en spreekt reeds Nederlands. Tevens werkt hij in een restaurant.

Hij heeft een uitgebreid, divers sociaal netwerk. Verzoeker is zeer actief op verscheidene sociale mediaplatformen, waar hij boodschappen plaatst die ingaan tegen het regime van de taliban. Verzoeker zou ook een romantische relatie hebben gehad met een meisje. Verzoeker benadrukt tevens zijn conservatieve regio van herkomst.

De Raad verwijst hierbij opnieuw naar de pertinente argumenten die worden aangevoerd in de verweernota en treedt deze bij:

"2.8.1 Waar verzoeker stelt dat hij zich bepaalde gedragingen heeft eigen gemaakt die hem in de negatieve aandacht zouden brengen in het traditionele Afghanistan, bij de taliban of bij ISKP wordt nergens in het verzoekschrift toegelicht over welke, al dan niet onbewuste, gedragingen of gewoontes het hier precies gaat, waarom deze precies tot vervolgingsdadens zouden leiden en waarom verzoeker deze gedragingen, gegeven de gevoelig aard ervan, onmogelijk zou kunnen vermijden. Er moet bovendien worden vastgesteld dat verzoeker tot veertienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, en daar opgroeide onder en deels gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Hij is er tevens tot de vijfde graad naar school gegaan. Hij heeft nog steeds contact met zijn familie (notities persoonlijk onderhoud, p. 10 en 13), waarbij verwacht kan worden dat hij zich hierin bewust is van de verschillen tussen de vrijheden die hij in België ervaart en de sociale situatie en verwachtingen in het dorp waar hij opgroeide en tot enkele jaren geleden woonde. Het loutere feit dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft verbleven betekent geenszins dat zijn gedragingen dermate beïnvloed zijn door zijn verblijf in België dat hij zich niet meer terug zou kunnen aanpassen aan deze in Afghanistan heersende normen en waarden.

2.8.2 De getuigenissen van zijn klasgenoten in België, alsook zijn interesse in de studierichting "Keuken" en zijn werk in een Italiaans restaurant – waarvan hij overigens, op een afdruk van de webpagina van dit restaurant na, geen begin van bewijs bijbrengt –, zijn niet van aard dat zij bovenstaande vaststelling wijzigen. Deze tonen hoogstens aan dat verzoeker de nodige inspanningen doet om zich te integreren in België. Hoewel zeer lovenswaardig, betekent het feit dat hij zich aanpast en openstelt aan de sociale situatie in België, en onder meer omgaat met meisjes uit zijn klas en werkt in een restaurant, geenszins dat hij zich heeft afgekeerd van de sociale normen uit zijn thuisland of dat hij hiervan volledig vervreemd zou zijn. Deze aangebrachte elementen volstaan op zich immers niet teneinde aan te nemen dat hij de hiermee samenhangende Westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd dermate dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij licht ook niet concreet toe op welke wijze deze elementen zouden duiden op dergelijke kenmerken of gedragingen. Evenmin is er in casu sprake van andere elementen die, al dan niet cumulatief, tot een dergelijke conclusie zouden kunnen leiden.

De aangehaalde passages uit de brief van zijn leerkrachten, aangaande zijn assertieve persoonlijkheid en zijn gedragingen in België, brengen geen verandering in bovenstaande vaststelling. Verzoeker kan vanzelfsprekend niet aantonen dat deze persoonlijkheidstrekk en dit rechtvaardigheidsgevoel een strikt westers gegeven zouden zijn of dat verzoeker deze zou hebben gevormd door zijn verblijf in het westen. Evenmin licht hij toe hoe deze elementen aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging. De in de brief opgesomde activiteiten – roken, Redbull drinken, muziek luisteren, omgaan met meisjes – zijn ook niet van die aard dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, waardoor hij zich niet zou kunnen aanpassen bij terugkeer.

2.8.3 Verzoeker geeft tevens nog mee dat hij een relatie heeft met een Spaans meisje in België. Deze relatie wordt echter verder niet geconcretiseerd of gestaafd. Verzoeker legt een foto neer met een meisje maar hieruit kan geenszins de aard van hun relatie worden afgeleid. Hoe dan ook is dit op zich geen aanwijzing van een verregaande vervreemding van de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. Evenmin wordt concreet toegelicht op welke wijze deze relatie in België zou kunnen leiden tot vervolging in Afghanistan. Verzoeker toont ook niet aan dat iemand in Afghanistan op de hoogte zou zijn van deze relatie, laat staan de taliban zelf. De loutere stelling dat hij een vriendin heeft in België is onvoldoende om een nood aan bescherming aan te tonen.

2.8.4 Waar verzoeker specifiek wijst op zijn profielen op sociale media en de anti-talibanboodschappen die hierop zouden zijn geplaatst dient opgemerkt te worden dat, indien verzoeker dienaangaande daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben, verwacht kan worden dat hij, zijn advocaat of zijn voogd dit reeds eerder in zijn procedure om internationale bescherming zouden hebben aangehaald. Dat dit pas na zijn weigeringsbeslissing wordt opgeworpen is weinig ernstig. Bovendien blijkt uit de bijgevoegde screenshots van zijn TikTokprofiel niet dat verzoeker zich hierop kritisch uitlaat tegenover de taliban of hun beleid in Afghanistan. Er staan afbeeldingen van militairen en van voormalig president Ashraf Ghani maar er kan geen enkele informatie worden afgeleid over de inhoud van deze filmpjes of boodschappen. Bovendien licht verzoeker niet toe op welke manier het feit dat hij in België filmpjes plaatste op zijn Tiktok-account zou kunnen leiden tot een vrees voor vervolging. Verzoeker toont immers

niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of de volledige accounts te verwijderen.

2.8.5 Verzoeker werpt verder op dat zijn psychische problemen en zijn "oppositieel" gedrag problemen kan opleveren bij de aanpassing aan de Afghaanse normen en waarden, aan de door de taliban opgelegde regels en in zijn omgang met de taliban. Echter, zoals reeds aangehaald werden deze psychologische problemen en dit beweerde "oppositieel gedrag" nooit eerder aangehaald en worden deze geenszins gestaafd met psychologische attesten. De stelling van verzoeker dat deze problemen door een kinderpsychiater zouden zijn vastgesteld is manifest onjuist. Er wordt evenmin geconcretiseerd over welke psychologische problemen het precies zou gaan en op welke wijze deze zich zouden uiten. Hij verduidelijkt ook geenszins op welke wijze deze problemen ertoe zouden leiden dat hij zich niet meer opnieuw zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan en de daar heersende normen en waarden of aan de regels van de taliban.

2.8.6 Verzoeker brengt nog aan dat er een Salafistische gemeenschap leeft in zijn regio van herkomst, waar antiWesterse overtuigingen sterk aanwezig zijn, en dat ook ISKP al jarenlang aanwezig is in de regio, waardoor zijn risico bij terugkeer significant verhoogt. Verweerder merkt op dat uit de aangebrachte informatie inderdaad blijkt dat er in de oostelijke regio van Afghanistan Salafistische gemeenschappen leven. Echter blijkt uit die informatie geenszins dat deze daadwerkelijk leven in de regio van verzoeker zelf, namelijk het district Hesarak, en meer bepaald de omgeving van zijn dorp Lajigar. Nergens uit verzoekers verklaringen, noch uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt verder dat verzoeker in zijn dagelijks leven in Hesarak in contact kwam met deze Salafistische gemeenschap of met ISKP. Evenmin wordt in het verzoekschrift concreet gemaakt op welke wijze verzoeker bij terugkeer dan wel in aanraking zou komen met leden van de Salafistische gemeenschap of met ISKP, noch op welke wijze deze verzoeker vervolgens dan zouden viseren."

Verzoeker legt in aanvullende nota verdere stukken neer ter bevestiging en staving van zijn reeds aangehaalde elementen in verband met zijn vermeende verwestering. Zo worden verzoekers werkzaamheden gestaafd, doch doet dit geen ander licht werpen op de vaststellingen in de verweernota, namelijk dat uit deze inspanningen geen mate van verwestering kan blijken. Het gegeven dat verzoekers vriendenkring deels zou bestaan uit christenen doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen van de verweernota. De Raad merkt hierbij op dat hieruit geenszins zou blijken dat verzoeker de Islam de rug zou hebben toegekeerd. In dit verband kan verzoekers nieuwgevonden relatie met een Oekraïens, niet-moslim meisje evenmin tot onomwonden bewijs dienen van verzoekers verwestering. De Raad merkt op dat verzoeker enkel één foto neerlegt waarop hij te zien is met een meisje, doch verder nalaat om enig bewijs te leveren van een concrete relatie. Daargelaten het ontbreken van afdoende bewijs omtrent de juiste aard van deze relatie, treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat dit op zich geen aanwijzing is van een verregaande vervreemding van de Afghaanse normen en waarden. Nog toont verzoeker niet aan dat iemand in Afghanistan op de hoogte zou zijn van deze relatie, laat staan de taliban zelf. Waar verzoeker zijn lovenswaardige inzet op school benadrukt, herhaalt de Raad dat hieruit evenmin kan blijken dat verzoeker op zo een mate zou zijn verwesterd dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker ook in de aanvullende nota ter terechtzitting niet toelicht op welke manier het feit dat hij in België filmpjes plaatste op zijn Tiktok-account of Instagram-account zou kunnen leiden tot een vrees voor vervolging. Verzoeker toont immers niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of de volledige accounts te verwijderen.

Nog stelt de verweernota op pertinente wijze het volgende aangaande terugkeerders:

"2.8.7 Verweerder voegt vervolgens een update toe van de beoordeling van terugkeerders uit het buitenland. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In het geval van verzoeker worden geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden.

2.8.8 Gelet op bovenstaande elementen heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan."

Wat de machtsvername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van

de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *“Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)”*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting

van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker roept evenmin persoonlijke omstandigheden in die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP